

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **T. S.,**
bytem ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 19. 1. 2022, č. j. MD-1262/2022-160/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

jen “správní orgán I. stupně”) ze dne 11.10. 2021, č. j. MHMP 1507420/2021/Bac, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z porušení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen “zákon o silničním provozu”) za naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což byla žalobkyni podle 125f odst. 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta ve výši 3 000 Kč. Žalobkyni byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč. Přestupku se žalobkyně dopustila jako provozovatel vozidla tovární značky X, registrační značky X, nezajistila, aby dne 05.11.2020 v Praze 11, na křižovatce ulic Chilská a Opatovská, směr Šeberov byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dosud nezjištěný řidič s výše uvedeným vozidlem nezastavil na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, když vjel do prostoru světelně řízené křižovatky v době, kdy byl na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení pro směr jeho jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“. Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

2. Žalobkyně namítá, že ke spáchání přestupku se opakovaně přiznal řidič X, jehož identita byla zřejmá z fotodokumentace o přestupku. A dále že správní řízení mohlo být zahájeno vůči provozovateli teprve po skončení správního řízení proti řidiči jejího vozidla.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a poukázal na internetové příspěvky tvrzeného řidiče s přezdívkou „číkus“.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
5. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
6. Dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a : a) nezahájil řízení o tomto přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
7. Zákon o silničním provozu zakládá objektivní odpovědnost provozovatele, není-li možné zjistit skutečného řidiče, pachatele přestupku. Správní orgán tak může zahájit řízení s provozovatelem jen poté, co učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele (§ 125f odst. 5 zákona o silničním provozu).
8. Výkladem pojmu „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“ obsaženého v citovaném ustanovení se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. V rozsudku č. j. 2 As 303/2020 – 24 NSS uvedl, že z § 125f zákona o silničním provozu plyne, že *odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní, za pouze výslovně vymezené správní delikty a je subsidiární vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45).* Podle rozsudku Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, při výkladu a aplikaci § 125f zákona o silničním provozu „nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké... Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. ...Bylo by však „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. V praxi se vyskytují rovněž situace, v nichž je „pátrací“ povinnost správních orgánů ve vztahu k zjištění skutečného řidiče oslabena či vůbec neplatí. Jedná se o případy, ve kterých provozovatel vozidla označil osobu údajného řidiče z důvodu učinění pouhé procesní obstrukce bez reálného obsahu, konkrétně když neuvedl (a) dostatečné množství osobních údajů konkrétní osoby, aby ji bylo možné identifikovat a kontaktovat, popřípadě uvedl údaje smyšlené či falešné, nebo (b) šlo o provozovatele, respektive jejich zástupce, kteří opakovaně jednali v podobných věcech obstrukčním způsobem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22). Ve věcech, v nichž se jedná o odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, je třeba výše uvedené obecné závěry judikatury aplikovat individuálně podle konkrétních skutkových okolností (viz rozsudek č. j. 2 As 293/2018 – 25).

9. V rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018 – 22, Nejvyšší správní soud zdůraznil nezbytnost zohlednění konkrétních okolností posuzovaného případu: „Především je třeba velmi důsledně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 – 46, či ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016 – 47), od těch případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází.“ Nejvyšší správní soud tímto navázal na závěry prezentované např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016 – 44: „Z ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu i s přihlédnutím k ustálené judikatuře, která jej vykládá, totiž lze dovodit, že skutečnost, že nekontaktnost, oprávněné odepření výpovědi apod. na straně označené osoby zabrání zjištění skutečností odůvodňujících zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě, jde k tíži provozovatele vozidla. Tomu samozřejmě musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato „pátrací“ povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

10. Z citované judikatury vyplývá, že pro posouzení toho, zda správní orgán učinil tzv. „nezbytné kroky“, je zapotřebí přihlídnout ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu. V rámci nezbytných kroků nelze od správního orgánu požadovat rozsáhlé úkony směřující k určení totožnosti přestupce, nemá-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Současně však nelze akceptovat, pokud správní orgán na snahu dohledat skutečného pachatele přestupku bez dalšího rezignuje a přistoupí k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, aniž by se řidiče jakožto přestupce pokusil vyhledat (např. za pomoci jemu dostupných databází) či kontaktovat přímo na základě informací sdělených provozovatelem vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 As 353/2020 – 26).
11. V dané věci žalobkyně označila jako řidiče X, který k výzvě správního orgánu I. stupně potvrdil, že v rozhodné době a místě řídil vozidlo žalobkyně. Dále uvedl : *Není mi moc jasné, B., co s tím chceš dělat. Máš v plánu mi snad nabacat ? Nebojím se tě ! A možná by se mi to mohlo i líbit...* Z nařízeného jednání se „omluvil“, kdy požádal o nařízení nového jednání až poté, co správní orgán sloučí jím uvedená řízení ke společnému řízení. Dále uvedl, že v průběhu řízení prokáže, že k žádnému přestupku nedošlo. Usnesením ze dne 31. 5. 2021 bylo řízení proti údajnému řidiči zastaveno z důvodu neprokázání přestupku pouze písemným prohlášením s odkazem na rozsudek NSS č. j. 1 As 406/2018 – 34. Proti zastavení řízení podal řidič i žalobkyně odvolání, které obsahovalo krom jiného námitku podjatosti všech úředníků odvolacího orgánu, stížnost i žádost o informaci o výši platu dvou úřednic za 2 roky. Dne 2. 6. 2021 bylo zahájeno správní řízení proti žalobkyni. Dne 3.9.2021 vzal řidič odvolání zpět, aniž by podání podepsal. Odvolání řidiče bylo zamítnuto dne 7. 9. 2021 pro opožděnost.
12. K jednání nařízeném v řízení o přestupku žalobkyně dne 21. 9. 2021 se žalobkyně nedostavila, emailem na podatelnu v 18:19 hod. dne 21. 9. 2021 správnímu orgánu sdělila, že nevidí jediný důvod, proč by měla být obtěžována. Sice chápe, že komunikace s řidičem nemusí být příjemná a že je jednodušší obesílat ji, ale na fotografii není ona, a proto není důvod ji šikanovat. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně č. j. MHMP 1507420/2021/Bac ze dne 11.10. 2021 byla žalobkyni uložena pokuta za předmětný přestupek provozovatele ve výši 3 000 Kč. V odvolání shodně jako v žalobě žalobkyně namítla, že totožnost řidiče byla správnímu orgánu známa, přičemž se řidič opakovaně správnímu orgánu přiznal. Dále namítla nezákonnost zahájení řízení proti provozovateli z důvodu jeho zahájení dříve, než bylo zastaveno řízení proti řidiči. Odvolání žalobkyně nebylo žalobou napadeným rozhodnutím vyhověno.
13. Žalobkyně namítá, že správní řízení mohlo být zahájeno vůči provozovateli teprve po skončení řízení proti řidiči vozidla. K dané námitce se již vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí, kdy se ztotožnil s žalobkyní, že správní orgán I. stupně měl vyčkat, až bude řízení proti řidiči pravomocně skončeno moci, vzhledem k absenci odkladného účinku odvolání proti zastavení řízení o přestupku řidiče však byly splněny podmínky podle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu. K tomu soud uvádí, že § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu je vyjádřením subsidiarity objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vůči odpovědnosti řidiče, kdy řízení s provozovatelem lze zahájit pouze tehdy, pokud zjištění skutečného řidiče nevede k cíli. Účelem § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu není dosáhnout uplynutí prekluzivní lhůty pro rozhodnutí o vině za přestupek. Je-li z okolností zřejmé, že postup řidiče, obvykle v součinnosti s provozovatelem, vede ke zmaření řízení proti provozovateli v důsledku Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o vině provozovatele, je správní orgán oprávněn zahájit řízení proti provozovateli dříve, než je rozhodnuto v řízení o vině řidiče. Rozhodným bude vždy stav ke dni pravomocného rozhodnutí o vině provozovatele. Ke dni rozhodnutí o odvolání žalobkyně (provozovatele) o její vině za spáchaný přestupek bylo pravomocně zastaveno řízení proti řidiči, tudíž nedošlo k vadě řízení porušující subsidiaritu přestupku provozovatele. Z nedůstojného obsahu podání řidiče vůči správnímu orgánu a odmítnutí se dostavit ke správnímu orgánu, bylo zjevné, že řidič nehodlá poskytnout skutečnou součinnost ke zjištění, zda v daný okamžik řídil vozidlo žalobkyně. Nelze opomenout také obsah odvolání řidiče, které zahrnovalo také námitku podjatosti, stížnost a žádost o informaci, aby poté písemným podáním bez podpisu vzal řidič odvolání zpět. Jednalo se o typický procesní trolling, kterému nelze přiznat zákonem předpokládané účinky, zde ve smyslu § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu. Spoluúčast žalobkyně je zjevná z obsahu podání žalobkyně ve správních řízeních i se zřetelem ke skutečnosti soudu známé z věci rozhodnuté jeho rozsudkem č. j. 16 A 44/2023-41. Ve věci vedené pod sp. zn. 16 A 44/2023 byla obsahem správního spisu také fotodokumentace o spáchání jiného přestupku vozidlem žalobkyně. Z fotografií pořízených automatickým technickým zařízením ve věcech obou přestupků projednaných soudem pod sp. zn. 16 A 44/2023 a sp. zn. 16 A 9/2022 je patrné, že vozidlo žalobkyně řídila shodná osoba, neznámý muž s plnovousem a knírem. Ve věci sp. zn. 16 A 44/2023 však žalobkyně tvrdila, že řidičem byl údajný čečenský občan JUDr. X, nyní u stejného řidiče tvrdí, že jím byl X. Rozpor v tvrzení žalobkyně proto vede k závěru, že tvrzení žalobkyně o identitě řidiče je nevěrohodné, nezpůsobilé k určení identity skutečného řidiče. Již tato okolnost odůvodňuje správnost úvahy správních orgánů o nemožnosti zjistit identitu řidiče, nehledě k judikaturou stanovenému omezení prokázání viny přestupce pouze na základě jeho písemného prohlášení, zde bez ověření identity podatele podání o přihlášení se k roli řidiče v daném okamžiku (NSS č. j. 1 As 406/2018 – 34). Žalobkyní namítaný požadavek na ztotožnění řidiče na základě fotografie přestupku neodpovídá kvalitě pořízené fotografie, a zejména postupu žalobkyně a údajného řidiče, který, jak výše uvedeno, byl jednoznačně účelový. Míra vyšetřování správním orgánem vždy bude dána okolnostmi věci, mezi které náleží také jednání účastníků ve správním řízení. V daném případě správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče, vedl s ním i správní řízení, avšak bezúspěšně. Nic nebrání žalobkyni, aby se domáhala náhrady škody vůči řidiči, kdy v civilním řízení bude mít příležitost prokázat, že řidičem byl skutečně X, který měl porušit zákonem stanovenou povinnost.

14. Úvahy žalobkyně o vyšší vymahatelnost pokuty vůči žalobkyni pomíjí, že správnímu orgánu nejsou známy majetkové poměry zúčastněných osob. Obdobně je nesprávná úvaha žaloby o snazším prokázání viny provozovateli v důsledku absence zavinění u přestupku provozovatele, neboť povaha přestupku spočívajícím v jízdě navzdory zákazu červeného světla semaforu na křižovatce vede obvykle sama sebou k prokázání zavinění. Jak výše uvedeno, srovnáním obsahu správních spisů je prokázáno, že tvrzení žalobkyně o identitě řidiče jsou nepravdivá, čehož si žalobkyně musela být vědoma, a přesto žalobkyně nalézá pouze pochybení správních orgánů.
15. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodnými, proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

16. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla neúspěšná, proto ji právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec své úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 4. 3. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.